

NOC SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ

ROSAŇA ZVELEBILOVÁ, HANA MORAVČÍKOVÁ,
ONDŘEJ NEČAS, IVANA NOVÁKOVÁ & DALŠÍ

NOC SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ

Autoři:

**Rosana Zvelebilová, Ivana Nováková, Ondřej Nečas,
Hana Moravčíková, Andrea Čekanová, Erik Tylš,
Kristýna Kvítková, Štěpán Tůma, Dita Tukan Po-
lívková, Emílie Tach, Petra Langová, Bohumil Matě-
jovský, Dagmar Digma Čechová, Edna Nová, Zuzana
Žáčková, Karolína Kotová, Bára Omnes Urbancová,
Marie Majka Benešová**

Ilustrátoři:

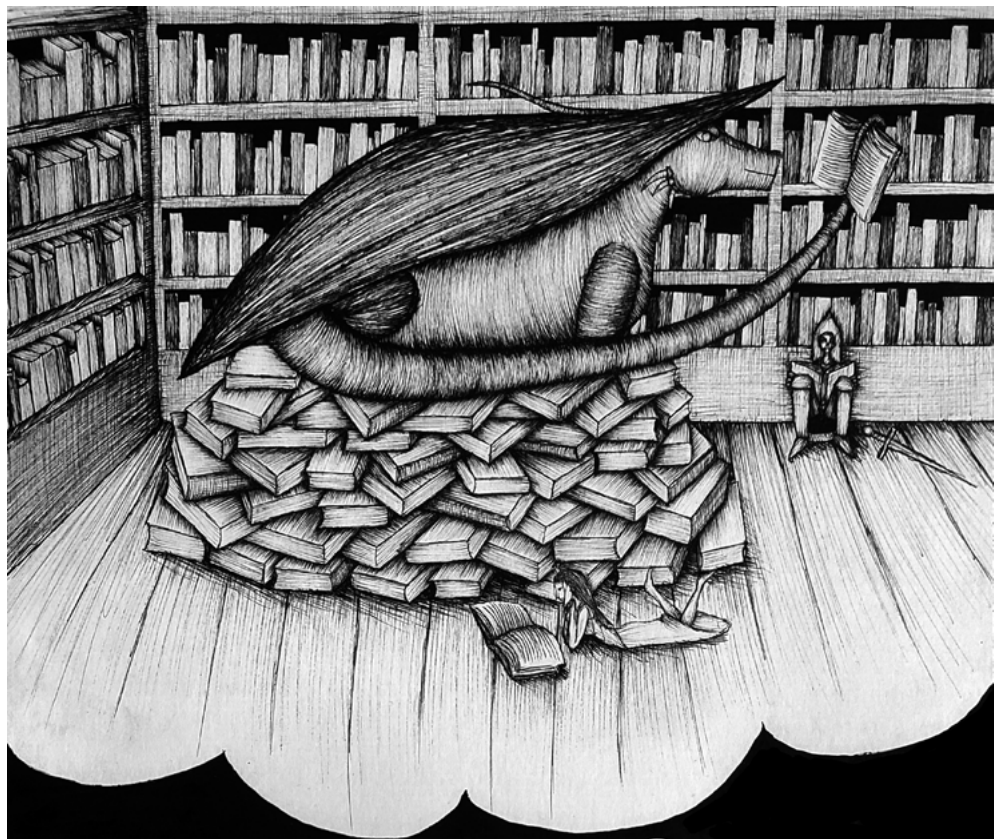
**J. G. Lustig, Václav Vlk, Jana Kvičerová, Aneta Ví-
támvásová, Andrew Littlepaul, Ladka Kóňová, Marie
Neužilová, Karolína Kotová, Martina Hovorková,
Rosana Zvelebilová**

NOC SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ

Obálka © Jakub G. Lustig, 2023
Vydalo nakladatelství © Canc, 2023

ISBN 978-80-88488-85-9 (PDF)

OBSAH

Povídky:

V ZAJETÍ KOŤÁTKANŮ.....13

Rosana Zvelebilová

Velekněžka provádí lidské oběti, aby jí bohové plnili přání. Když se s ní Jacek setká, doufá, že nebude vybrán jako příští obět.

KAMÍNEK V BOTĚ..... 33

Ivana Nováková, Ondřej Nečas

Vypadalo to jako obyčejný suvenýr z Orientu – stará olejová lampa. Jenomže jak víme, občas se v takových lampách skrývá džin, a někdy i něco horšího... Noc splněných přání může začít.

DŮM HRAČEK 43

Hana Moravčíková

Povídka o chlapci, který by si přál lásku a pozornost svých rodičů. Podaří se mu to? A jak si s tím poradí?

PLÁŽOVÝ ROMANTISMUS 59

Andrea Čekanová

Kde jeden nalezne štěstí, druhý trpí. Může splněné přání změnit úhel pohledu?

ZLATÉ DĚDICTVÍ..... 71

Erik Tylš

Pavel na babiččině půdě objeví něco, co byste v domě prarodičů rozhodně nečekali. Bacha na to, co si přejete!

TŘIADVACÁTÝ ÚNOR..... 87

Kristýna Kvítková

Někdy věci nejsou takové, jakými se zdají být, a přání se plní podivným způsobem. Když jste blondatá blbka, tak obzvlášť.

LOVCŮV STÍN 103

Štěpán Tůma

Temný hvozd je útočištěm divoké smečky vlků, po jejíž stopách se vydává on. Nedoceněný chlapec, který touží otci dokázat, že i on dovede být nelitostným lovcem.

ALOISIE JIRÁSKOVÁ:

ZA KAŽDÉ PŘÁNÍ SE PLATÍ..... 111

Dita Tukan Polívková

Moje nejlepší kámoška po této noci už ví, že je lepší si svá přání plnit sama. Málem jsme za to obě zaplatily dost vysokou cenu. Jsem Aloisie Jirásková a vidím bytosti, které ostatní znají jen z pohádek a pověstí. Ale můj život má k pohádce daleko.

NOČNÍ MŮRA RODERIKA BEKA129

Emílie Tach

Vražda v královském paláci! Smrt pobočníka Jeho Veličenstva! Ubodán ve vlastní posteli! Mohlo by se zdát, že niterná touha hnaná prostým chtíčem nemůže skončit jinak. Zhmotněný sen násilně přetvořený v noční mŕvu. Kdo je vrah a kdo na splnění přání teprve čeká?

KDYŽ PADAJÍ HVĚZDY139

Petra Langová

Kdo zavinil smrt mladé studentky? A proč zůstala její vražda nevyřešená? Tomu se snaží přijít na kloub poněkud zvláštní dvojice detektivů.

ZÁZRAK JEDNÉ NOCI.....155

Bohumil Matějovský

Jde o mysteriózní krátkou povídku ze současnosti.

SCHRÖDINGERŮV TRAKTOR.....165

Dagmar Digma Čechová

Dá se důvěřovat lidem? Není to příliš bláhové a naivní? Dobře situovaný podnikatel si rád uchovává víru a naději, i když ho okolí odrazuje. Uspořádá tedy dobročinnou akci pro potřebné... a možná bude zaskočen.

LAMPION175

Zuzana Žáčková

Emě táhne na třicet a neprožívá zrovna nejšťastnější období. Mohlo by jí přání napsané na lampion během silvestrovské noci pomoci?

HOVNO.....185

Edna Nová

Někdy nám osud nadělí pořádnou hordu sraček.
Je jen na nás, jak se s tím vypořádáme.

KAT199

Bára Omnes Urbancová

„Strhl jsem katovi masku. Měl uslzenou tvář.“
(Valeriu Butulescu)

VÁNOCE V ZAPADLÉ PRDELI.....213

Karolína Kotová

Kdo nosí dárky do Zapadlé Prdele? Ježíšek, nebo
Santa? A co snůh? Bude na Vánoce nějaký? To
vše a ještě víc zjistíte v povídce Vánoce v Zapadlé
Prdeli.

KRYSTALEK SYLVIA.....223

Marie Majka Benešová

Vše začalo malým třeskem, kdy se z komety
oddělil drobeček zvaný Sylvia, který se nyní po-
tuluje vesmírem, nasává vůni rumu s malinami
a snaží se o jediné – najít si kamaráda.

OBSAH

Ilustrace:

Noc a město hříchu.....1
J. G. Lustig

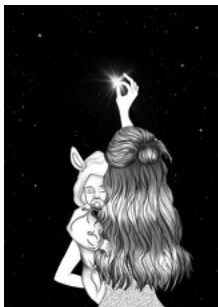

Zářivá štěstěna.....222
Václav Vlček

One big wish for you58

Jana Kvičerová

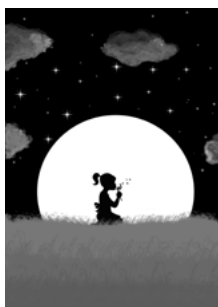
Zavři oči a něco si přej..138

Laďka Kóňová

Sfouknuté přání164

Aneta Vítámvášová

Na vlnách.....102

Andrew Littlepaul

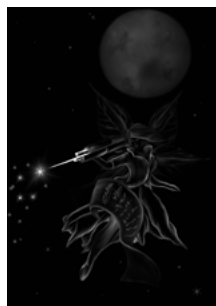
V pohádkách42

Andrew Littlepaul

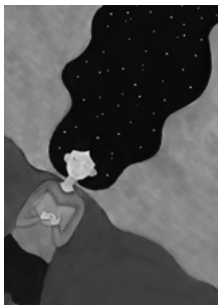
Fairy212

Karolína Kotová

Lucidní snění227 Sen o dračím pokladu...3

Marie Neužilová

Martina Hovorková

Doufám175 Něco si přeji32

Andrew Littlepaul

Aneta Vítámvášová

Geneze68

Marie Neužilová

Noční přání.....12

Rosana Zvelebilová

Evening wine70

Karolína Kotová

You_Were_My_Secret_Wish86

Jana Kvičerová

Rosana Zvelebilová

V ZAJETÍ KOŤÁTKANŮ

Jacek

„Tenhle ještě žije!“

„Né, prosím!“

Krřřř!

Podle zvuku se ten výjev zdá velmi děsivý. Rozlepím oči v naději, že se mi to jenom zdálo. Ne, je to mnohem děsivější, než jsem si myslel! Nepřátelští vojáci procházejí bitevním polem a pečlivě prohlížejí každého z našich. Jakmile narazí na živáčka...

Krřřř!

Podříznou ho jako podsvinče. Uprostřed se nese na bílém koni pocákaným krví Modrý rytíř, nejobávanější bojovník Koťátkanů. Určitě se mu tak říká podle tmavě modrého brnění. Vypadá trochu legračně, protože je drobnější, než jsme si kdy představovali, a na přilbě má bílé načechrané peří. Ale i tak by se s ním nechtěl potkat nikdo. Zaručená smrt... Viděl jsem ho v boji – sekal hlavy a sám zmasakroval desítky Chrpanů.

Mám obrovský strach, ale co hůř – bolí mě hlava.

Když se z naší strany ozvalo: „Ústup!“, chtěl jsem zdrhat také, ale někdo mě pěkně přetáhl po palici. Teď lituji, že jsem se probral. Už jsem to mohl mít za sebou, a ani bych o tom nevěděl.

Plazím se do přilehlého lesíka a doufám, že jsem nenápadný. Seberu meč, který tam odhodil nějaký prchající Chrapan, a ostrážitě se plížím mezi stromy, tedy spíš couvám s pohledem upřeným k poli. Modráska už nikde nevidím.

Možná to půjde, říkám si, když se takhle plížím už několik minut. Třeba se mi podaří utéct, nebo se schovat. Ani o mně nevědí...

Sssššš, cink!

Zvuk, jak někdo za mnou vytáhl hodně dlouhý meč z pochvy. Srdce mi spadne do kalhot. S obavami se pomalu otočím a... Vyprsknu smíchy.

„Co je tu tak směšného?!“ zahuhlá nejobávanější bojovník do přilby. Má vysoký, skoro dětský hlas. Prostě si stojí na mýtince, kam jsem docouval.

„Já!“ Chci to objasnit, aby si snad nemyslel, že se mu posmívám, akorát mi to moc nejde, když se zalykám. Asi projev zoufalství, nevím, každopádně tomu nedokážu zabránit.

Akorát na sebe strhnu pozornost dalších vojáků, kteří kolem nás udělají hlouček, ale nikdo mě nevráždí, zatím.

„Skrývám se tu v naději,“ koktám, „že se třeba ještě zachráním. Ale pak narazím...,“ ukážu na něj dlaní, „... na samotného Modrého rytíře! Takovou smůlu můžu mít jenom já.“

Nakloní hlavu na stranu. Cítím, že mě propaluje pohledem, i když mu do očí přes přilbici nevidím. Vážně je asi tak stejně vysoký jako já, ale stejně mě děsí. Hřbetem ruky si utřu slzy od smíchu a párkrát se zhluboka nadechnu, abych se uklidnil. Stejnak se dál křením jako idiot.

„Proč jsi šel zrovna sem, kde se schovávám?“ nejde mi do hlavy.

„Vycheat se,“ odpoví.

„A povedlo se?“

„Ne. Tady si jeden nemůže ani v klidu kecnout do křoví.“ Udělá krok ke mně. Instinktivně zvednu meč. „Hodláš se mnou bojovat?“ zeptá se posměšně.

„No...“ Pokrčím rameny. „Jestli se mnou chceš ztrácet čas.“

„Zemřeš.“

„Já vím.“

Zase nakloní hlavu na stranu a čumí na mě.

„Ale bude mi ctí.“ Myslím to upřímně, což moc nevypadá, když se pořád chechtám. „Panečku, sám Modrý rytíř!“

„Jestli mě porazí, nechte ho jít!“ pokyne mužům okolo.

„Děkuji.“

„Není za co,“ zpraží mě.

„Za naději. Ta prý umírá poslední.“

Postaví se do střehu a namíří na mě špičkou. „Tak dělej, nemám na tebe celej den.“

Prohlédnu si ho a pokusím se postavit stejně, což mi vůbec nejde, když on je obráceně. Levák.

„Co děláš?!“

Zarazím se. Tohle bude pěkný trapas, měl jsem se nechat podříznout.

„Ty to vůbec neumíš?“ podiví se.

„No... Meč držím poprvé v životě,“ přiznám potupně.

„Takhle!“ ukáže mi úchop ze strany, dokonce si kvůli mně přehodí ruce, aby mi to jako pravákovi bylo jasné. Snažím se nevnímat posměšky Kotátkanů a maximálně se soustředím, abych to zopakoval.

„Děkuji.“

A znovu hlava na stranu. Možná se snaží odhalit, jestli blafuji, nebo jsem vážně takové poleno. Opět zaujme postoj. Teď to přijde. Pevně zavřu oči a zadržím dech.

Cink!

Jednou ranou mi vyrazí meč z ruky. Ozve se povyk přihlížejících. Oči otevřu a zaplaví mě další záchvat smíchu.

„Tak to bylo rychlý,“ konstatuje Modrý rytíř.

„Co teď?“ Vážně to nevím. Probodne mě? Setne?

„Na kolena a skloň hlavu.“

„To zní dobře,“ zabrblám a pokleknu. Rána z milosti. Snad to nebude bolet. Uf, já se bojím! Srdce mi tlouče snad až v krku.

„Tak dělej,“ zašeptám.

Pár sekund, které mi připadají jako věčnost, se nic neděje. Hlavně už mi není do smíchu, aspoň že tohle přešlo. Na krku mi naskočí husí kůže a po zádech se mi prožene mráz. Jo, čekal jsem, že ve válce umřu brzy, ale ani ve snu mě nenapadlo, že takhle trapně...

„Sbalte mi ho s sebou!“ zavelí najednou Modrý rytíř.

„Už máme dost zajatců,“ oponuje velký, statný důstojník. Asi generál. „Navíc je zraněnej.“

„Je malej, na vůz se vejde. A ta krev?“

Ticho. Modrásek mě lehce píchne špičkou meče do spánku. Aha, to byla asi otázka na mě... Tady se jeden nemůže ani soustředit na smrt! Ale asi to mám za to, že jsem ho nenechal vymočit.

„Nic vážného,“ zašeptám.

Nevím, co se děje, když čumím na jehličí a ještě pořád čekám, kdy Modrásek sekne, ale dle kroků a toho, že mě zvedají, usoudím, že jsem tedy zajatec. Uf! To jsou nervy!

Čtyři slavníky si v maličké cele zabrali ti největší svalovci. Všech devět vojáků je tak o hlavu vyšších než já. Na to jsem zvyklý od svých bratrů, ale ti mě obvykle chránili, zvláště, když jsem přefíkl nějakou paničku a její manžel mi přišel rozbít hubu.

Měl jsem desítky žen. Nevím, čím jsem je přitahoval. Říkaly, že tím, jak jsem vtipný a vzdělaný. Možná si mezi sebou špitaly, že jsem dobrý v posteli. Každopádně se mi v ní pěkně stříдалy, ale žádná se nechtěla stát mojí milou. Mou hlavní chybou bylo, že jsem nedokázal říct „ne“.

Spoluzajatcům jsem spíš na obtíž – jakmile dostane-me džbán vody nebo bochník chleba, silnější vyhrají a na mě samozřejmě nezbude. Pochopil jsem své postavení, už

když mi na voze mířícího z bitevního pole nadávali, že budu akorát zabírat místo. Takže spím na studené zemi, klepu kosu, mám hlad a neskutečnou žízeň. O strachu ani nemluvě. Už si nedělám naděje, že se odtud dostanu.

Třesu se, i když je teplo. Nejspíš mám horečku. Potím se a hlava se mi točí. Tolik ke spaní na zemi, žízni a hladu. Asi je mi už úplně jedno, co s námi bude. Je mi tak zle...

Náladu mi trochu zvedají kočky. Je jich tu snad milion! Lezou všude, dokonce i sem do žaláře, který je ve věži. Spoluvězni je tahají za ocasy a sem tam kočku někdo nakopne. Já se s nimi mazlím a ocením, když u mě spí, protože hřejí.

Spustí se liják. Hurá! Vyškrábu se na nohy, natáhnou ruku skrz mřížované okno a snažím se nacytat vodu aspoň do dlaně.

„Vidíš tu pyramidu?“ promluví na mě největší voják.

Přikývnu. Všiml jsem si jí hned první den. Je na ni hezký výhled, zvláště když za ní zapadá slunce.

„Je pravda, že tam Kofátkani provádějí oběti?“ pokračuje. Spíš se divím, že se mnou po tolika dnech ignorace někdo mluví. „Lidský,“ dodá pořádně nahlas, zřejmě aby vyděsil spoluvězně. Mě už víc vyděsit nejde.

„Proč se ptáš?“ Nehodlám tady rozpoutat paniku. Ano, než jsem táhl na frontu, zjišťoval jsem si o nepřátelích všechno možné, ale jejich brutální praktiky se mi zrovna popisovat nechce.

„Prej rozpárou chlapovi břicho a vyříznou srdce zaživa.“

Napiju se z dlaně. To je úleva!

„No tak!“ Štouchne do mě. „Seš inteligent, ne? Neříkej, že nevíš!“

„Je to pravda,“ odbydu ho.

Ostatní se náležitě zhrozí, to jsem zrovna nechtěl. Navíc se teď mračí na mě, jako bych za to mohl. No jo, posel špatných zpráv. Už jenom doufat, že nás kuchat nebudou.

Morena

Generál Zála je obrovskéj chlap. Trochu mě děsí, ale taky vzrušuje. Ach jo, jak moc bych si přála takovýho pořádnýho chlapáka! Vzdala bych se týhle debilní profese a spala s ním od rána do večera! Nebo spíš od večera do rána. Prostě furt.

Se Zálou a dalšíma dvěma vojákama vstoupím do chodby před celou. Jasně, že si Chrpani všimnou hlavně mě. Mám rozpuštěný, dlouhý, světlý, vlnitý vlasy a vejstřih na bílejš šatech snad až po pupík. I když mám prťavý kozy, uvítaj mě pískáním a mlaskáním, prasata.

„Mám pro vás dobrou zprávu,“ začne Zála. „Dohodli jsme se na výměně zajatců, takže dneska všichni až na jednoho pojedete domů.“

„Jéééj!“ spustí se radostný povykování, tleskání a veselí. Jenom zrzek mlčí. Krčí se pod oknem, hladí kočku a klepe se jak ratlík. Asi si jako jedinej všiml ve sdělení tý negativní části.

„Teď se prosím svlékněte do půl těla a utvořte řadu u mříží,“ přikáže generál.

„A proč?“ protestujou.

Zaváhá. Jukne na mě a já ho příkejvnutím ujistím, že jim může vykecat podrobnosti. Jsem zvědavá na jejich reakce.

„Ten jeden, který nepojede zpět k Chrpanům, bude obětován našim bohům. Velekněžka si potřebuje vybrat vhodného adepta,“ pronese, jako by to byla nějaká výsada. Určitě se teď všichni pohnou, aby posloužili jako oběti...

Neochotně se svlíkaj. Maj svalnatý vypracovaný těla a široký hrudníky. Je to krutě sexy, ale byla by s nima těžká práce, navíc kdyby se třeba chtěli bránit.

„No nic. Šance devět ku deseti, že přežiji. To není tak zlé,“

zabrblá tíše zrzek, sundá si kočku z klína, pracně se vysouká na nohy a svlíkne propocenou košili. Postaví se k ostatním do řady.

Najednou ti svalovci nejsou takoví hrdinové, když jim jde o život. Hrběj se a na mě ani nemrknou, abych si třeba nevybrala je. Radši potupně čuměj do země.

„Zrzavej,“ rozhodnu. Chvilku mu trvá, než si uvědomí, že je jedinej. Vzhlídně a všimne si, že na něj pro jistotu ukazuju prstem. Rozklepe se ještě víc. Spustí teď prosby?

„Paráda!“ Překvapivě se usměje. „Konečně nějaká ženská stojí o mé srdce.“

Nechápu, co tím chce říct.

„Všem šlo vždy jen o sex,“ dodá. Asi chce bejt vtipnej...?

„Už se můžete obléknout,“ pokyne Zála. Zajatci na sebe soukaj svršky, zatímco zrzek furt stojí u mříží a čumí na mě.

„Ty taky,“ řeknu.

„Nepůjdeme hned?“

Zavrtím hlavou. „Až při západu slunce.“

„Teď následujte vojáky,“ přikáže Zála. „Kromě zrzka,“ doplní, asi aby ho nenapadlo jít s nima.

„Prosím!“ zakňučí, jako by se právě probudil. Bude škemrat, abysme ho nezabíjeli? Trochu se na to těším. „Dejte mi aspoň trochu vody. Prosím.“

Prohlížím si ho a čekám, jestli je to fakt všechno. Jenom smutně čumí, olizuje si popraskaný rty a nic dalšího neříká.

Se Zálou beze slova vykročíme k východu. Ještě za sebou zaslechnu tichý: „Tak nic... Do večera to snad nějak vydržím.“

Jacek

Stojím u okna, hladím vrnící kočku v náručí a prohlížím si pyramidu. Nikdy bych nehádal, že skončím zrovna takhle. Určitě to bude příšerně bolet. Asi mě dostihla karma za ty stovky, možná tisíce, hodin rozkoše v posteli. Nechce se mi

umřít, ani trochu. A už vůbec ne takhle hnusně, před očima nepřátel. Nejsem kdovíjaký odvážlivec, určitě budu brečet, škemrat, řvát... Taková ostuda.

Možná bych se měl trochu prospat, když všichni odešli a mám slavníky pro sebe, napadne mě. Otočím se a... leknou se, až nadskočím a kočka mi uteče. Nečekal jsem, že by za mřížemi mohl někdo stát. Musela se připlížit tiše jako duch.

Morena

„Uf, to seš ty...“ oddychne si. Jako koho jinýho by se měl leknout než baby, co ho bude večer masakrovat?

„Pojd.“ Odemknu mříž.

„Je tak poledne...“ Zmateně se rozhlíží. „Že bych si to špatně zapamatoval? Myslel jsem, že mám ještě pár hodin života,“ brebentí, ale následuje mě. Pro jistotu, aby nic nezkoušel, nás doprovázej čtyři vojáci. Vedu ho z věže do sálu. Tam je na dlouhým stolem prostřeno pro dva. Sednu si do čela, on vedle mě. Upřeně sleduje orosenou sklenici vody.

„Můžu?“

Příkejvnu.

Chlemtá jak doga. Jakmile do sebe vyklopí všechen obsah, číšník dolije. Posunu před něj pilulku.

„To ti sníží horečku.“

„Děkuji.“ Ochotně ji zbaští a zapije. Tyjo, kolik vody se do něj ještě vejde? Druhej číšník nám přinese úžasně vonící vývar.

„Co si dáte jako hlavní chod?“ zeptá se ho a jmenuje všemožný dobrotu. Když skončí, zrzek se zadívá na mě.

„Není to škoda jídla?“

„Proč?“

„Protože za chvilku umřu...?“

„Přece nepošlem bohům hladovýho chlapa.“

Vybere si oběd, spíš zmateně a náhodně, a pustí se do vývaru.

„Jinak já jsem Jacek.“

Proč mi to říká?

„Když už spolu máme ten romantický oběd...“ vysvětluje, jako by odpovídal na moje myšlenky. „Je slušnost se představit.“ Asi čeká, že to taky udělám. „No tak, jsi ženská, se kterou strávím zbytek života.“

„Morena.“

„To zní honosně. Těší mě. Jsi velekněžkou dlouho?“

„Od malička mě k tomu vychovávají.“

„A co je tvoje hlavní práce? Velekněžkování, nebo modráskování?“

No do háje! Zarazím se.

„Proto jsi mě na bitevním poli nestala?“

Pořád mlčím a čekám, co z něj ještě vypadne.

„Už tam sis mě vybrala jako oběť, že?“

Zhluboka se nadechnu a nakloním se k němu. „Jak jsi mě poznal?“

„Nejdřív podle hlasu a gest,“ naznačí naklonění hlavy na stranu. „Pak mě napadlo, že je Modrý rytíř žena, když říkal, že si chtěl při močení *kecnout do křoví*. Ale tohle mě ujistilo,“ ukáže na lžici, kterou držím v levačce.

„Prosím, nikomu to neříkej,“ stále šeptám.

„Slibuji, ale jenom když –“

„Ne!“ skočím mu do řeči. Teď už na ubohý škemráním nejsem zvědavá. Natož na vydírání. „Nemůžeme tě nechat žít!“

„To mě ani nenapadlo,“ usměje se. „Neřeknu to, když mi prozradíš, jak se z tebe stal nejobávanější bojovník. Pochybuji, že tě to učili ve škole pro velekněžky.“

Povzdychnu si. Dívám se mu do zelených očí, který šmejděj spíš k mému výstříhu, a váhám.

„Nikomu to nepovím. Vezmu si to do hrobu –“ Znejistí. „Co vlastně děláte s oběťmi, až je vykucháte?“

„Spálíme.“

„Vezmu si to s sebou na kremaci.“

Má to mít. „Bohové ocenili oběti, který jsem jim darovala, proto mě obdarili.“

„Takže ses jednoho dne vzbudila a uměla jsi... všechno?“

Příkejvnu. Jeho to rozesměje.

„Bohové jsou skutečný,“ podotknu podrážděně.

„Já na to nevěřím. Jsem doktor, takže nevěřím na nic nadpřirozeného.“

„A co je podle tebe po smrti?“

„Vůbec nic. Doufám.“

Možná proto je tak v klidu. Teda v rámci možností, strach ze smrti je na něm dost znát, ale aspoň se z toho nepokouší vykroutit. Takže je felčar?

„Já jsem si říkala, kde se ve vaší armádě vzala taková padavka, co ani neudrží meč...“

„No děkuju pěkně,“ zabrblá s úsměvem a pustí se do hlavního chodu. „Když přišel mým bratrům povolávací rozkaz, dostal jsem o ně strach. Nabídl jsem se místo nich. Chrpanští důstojníci zhodnotili, že se bude doktor hodit, takže bráchové zůstali doma. Jenom jsem nečekal, že mě poženou do bitvy. Zvlášť proti takovému silnému soupeři.“

„Je to jedno velký nedorozumění,“ špitnu.

„Co? Postavili jste si armádu úplně omylem?“

To byl asi důvod, proč na nás vltli. Mírumilovnej národ Kofátkanů měl najednou tisícíhlový mužstvo, proto Chrpani vymysleli, že zaútočej, aby nám zatnuli tipec hned v prvopočátku. Jenom nečekali, že se budeme tak dobře bránit, a už vůbec, že máme Modrýho rytíře. Mě.

„Nechtěli jsme bojovat s váma,“ prozradím.

„Aha... Ale nikdo další v okolí není. Jen my a Kofátkané. Nedává to smysl.“

„Čelíme něčemu mnohem horšímu. Možná máš štěstí, že dneska umřeš.“

Dojíme mlčky. Pak ho pošlu na koupel, aby mu to slušelo, až dorazí k bohům. Hlavně aby si smyl zaschlou krev na hlavě a přestal tak smrdět.

Jacek

Při koupeli a holení celého těla se ke mně dívky chovají jako ke králi. Nejvic jsem měl v posteli dvě holky naráz, ale teď jich kolem mě poskakuje pět. A jelikož jsem nahý, hned poznají, jak moc se mi to líbí. Nepohorší je to, naopak – sotva mě uloží na lenošku, abych oschl, už se se mnou dvě mazlí. Potírají mě vonným olejem. Je to tak příjemné, až na nadcházející smrt skoro zapomenu... akorát že vůbec. Stále mi v hlavě naskakuje představa, jak to bude příšerně bolet!

Nevím, jestli s pěti dívkami k něčemu došlo, ale normálně jsem v té odpočívárně usnul. Ale už je mi líp, pilulka od velekněžky proti horečce zabrala, šlofik nejspíš taky. Holky mi zavážou bederní roušku a chlapi mi chtějí spoutat ruce za zády. Je to tady. Strachy se můžu podělat... No jo, vlastně.

„Můžu si ještě odskočit?“ zeptám se poníženě. Dovolí mi to.

Před pyramidou stojí několik stovek Koťátkanů a čekají na krveprolití. Mé krve, do háje!

Procházím uličkou v davu, kočky se mi pletou pod nohama a mám co dělat, abych se na nich udržel, jak se mi podlamují